

*****

December 21

A beszámoló elejére adódnék ezúttal egy olcsó felkiáltás: az évezred utolsó találkozója a Fővárosi Örmény Klub 2000. évi rendezvényeinek sorában!

De... nem!

A hangzatos és elcsépelte felkiáltás helyett ugyanis inkább őszinte örömmel s elismeréssel kezdjük a beszámolót a december 21-i klubestről, még hozzá így: a 2000. év méltó befejezése. Mert a Fővárosi Örmény Klub - s háziasszonya - által a 2000-ik év során nyújtott programsorozat a december 21-i alkalommal valóban méltó, rangos befejezést kapott. Lehet, hogy évezred-búcsúztató is volt, de a múltban lévő, 2000-ik évnek nálunk mindenképpen méltó lezárása.

A szokásos, szerény kivitelű meghívó ezúttal is csak annyit árult el, hogy "ünnepi klubdelután" lesz a "szeretet jegyében" s alkalomadtán átadásra kerül az EÖGYKE vezetősége által tavaly alapított két *Szongott Kristóf díj*, amely - lévén második eset - immár hagyománnyá vált. Adja Isten, hogy tartós, hosszú életű hagyománnyá...

De hol is kezdjük?

Értékes és kedves volt a műsor, amelyet a Klub háziasszonya előkészített. (Egyes vélemények szerint talán egy hajszálnyira túl hosszú, de ez vitatható vélemény.)

Ami viszont nem vitatható: méltó, színvonalas... és igazán a meghívóban ígért "szeretet jegyében" zajló műsor részesei lehettek mindazok, akik jelen voltak s akik... nem is fértek el a Semmelweis-utcai Magyarok Háza első emeleti Bartók-termében.

A gyermekek szereplése mindig megmozgatja az ember szívét s hálásan emlékszik még akkor is, ha a produkció esetleg gyenge volt. Hát még, ha a produkció igenis, megállja a helyét! Merthogy, amit *Kachichián Lucianne*-tól hallottunk zongorán (pontosabban: szintetizátoron - nem tudjuk, hogy Lucianne amúgy szintetizátoron gyakorol-e... mert, ha netán "igazi", mechanikus zongorán, akkor még inkább megilleti az elismerés!) - egyszerűen: kis, karácsonyi dala szép és kedves volt.

A klubest műsora (majd' azt írhatnánk: "szokás szerint") gazdag és változatos... A zenei bevezető után mindannyiunkat a klub háziasszonya, *dr. Issekutz Sarolta* szavai köszöntöttek.

A továbbiakban *Várady Mária*tól hallottunk Ady-verset (szépen), a kicsit kesernyés, mégis csupa kapaszkodó bizalommal teli *Kis, karácsonyi éneket...*

A folytatás ismét zene, s nem akármilyen zene: *Fancsali János* tanár úr finom zongora- (-szintetizátor) kíséretével felnőtt előadó (s nyugodt szívvel tehetjük hozzá: ...művész), azaz *Terpai Nikolett* következett Bach - hogy is mondhatnánk ezt? - lágyan szigorú? vagy szigorúan lágy? - *Air*-jével.

Ezután következett az egyik Szongott-díj átadása, amelynek díjazottja *dr. Szentpétery Tibor* úr volt (ezzel kapcsolatban lásd lapunk 23.-26.-ik oldalain a laudálásnak - tehát a díjazottak bemutatásának és méltatásának szövegét).

A díjazott ezen túlmenően olyan, a Klub szokottan családi légkörében is hangsúlyozottan családi ajándékot kapott ráadásul, amelyre nagyapaként ő büszke lehet, mi, hallgatók pedig boldogok, hogy tanúk voltunk: unokái játszottak a tiszteletére furulyán. (S ha netán nagyapa létére Szentpétery úr a két leányka gondos gyakorlását amúgy már hetek óta hallotta volna, akkor is úgy örvendhetett - s persze, örült is - mint aki "azt sem tudja", hogy unokái a *Nemeskvarter*t furulyázó-zenélő tagjai...)

Újabb (*Várady Mária* által méltóképpen előadott) produkció után következett a másik Szongott-díj átadása, amely kétszeresen hordozott szomorú felhangot: egyrészt *Korbuly Domonkos posztumusz* kapta, másrészt fia, aki átvette volna elhunyt édesapja nevében a díjat

- betegsége miatt - csak lélekben s levelével volt jelen. (A laudálás szövegét ugyancsak közöljük lapunk 23.-26.-ik oldalán.)

Kedves Olvasó, ne értse félre, hogy a december 21.-i ünnepi műsor minden egyes pontját sorra vesszük, mert hiszen valóban nem az illem okán tesszük. Érdemes volt ott lenni s végighallgatni-nézni az egészet.

Érdemtelen dolog volna bárkit, vagy bármiféle részletet mellőznünk...

Ugyanis a második díjátadás után ismét szép, ráadásul megilletődött, boldog zenét hallhattunk: a már említett Terpai-Fancsali duótól Vivaldi híres *Négy évszakából a Tél* című tételt, mégpedig úgy, hogy egyáltalán nem támadt kedvünk fázni.

A versmondó művésznő ismét Kosztolányi szavait hozta elénk, majd - az est egyik különlegességeként - *Kobzos Kiss Tamás* adott ízelítőt a régi magyar, erdélyi-magyar karácsonyi énekekből, saját koboz (esetleg: lant?... oly kevés a két hangszer közötti különbség, hogy a tévedést a művész bizonyára megbocsátja) kíséretével.

Most jutottak ismét szóhoz a gyermekek. A gyermekek, akik szépnek, okosnak, tisztának születnek, akár karácsony estéjén a Kisjézus, legfeljebb a mi világunk, a felnőttek világa formálja őket a későbbiekben száraz, csontos lelkű, mese és szeretet nélküli felnőttekké... De, amíg gyermekek, addig vidámak, erkölcsösen naivak, ahogyan meggondolatlanul mondjuk: "haszontalanok". S ezt azt jelenti, hogy a lelkük mélyéről emberek. Csak aztán folyamatosan jönni szokott a felnőtt világ, amely megtanítja őket fegyelemre... no, persze, nem erkölcsi önfegyelemre, nem a mások (és önmaguk) iránti tisztesség fegyelmére.

Nem, korántsem! Csupán a külső, a feudális-militáris, formai fegyelemre:

"Sorakozó, álljatok glédába, magasság szerint! Ne lépj ki a sorból, kisfiam! Vigyázz! Kezeket feszesen a nadrág - a bankszámla - zsinórjához! ...Párhúság! Mi az, te nem hiszel nekem, aki öregebb vagyok?"

Egy a lényeg: gondolkodás nélkül "kövesd a vezért"... Továbbá, és hallgatólagosan: még rosszat is csinálhatsz, csak okosan, hogy ne lássák! Így lesznek a Kisjézusként született gyermekekből "felnőttek"... Ne értsen félre az olvasó, nem keserűség ez, csupán elmúlt évezredek összefoglalása. Méghozzá a remény jegyében.

Karácsony közeledtén, december 21.-én este mindannyian azt kívánhattuk a szereplő gyermekeknek, hogy képesek maradjanak a rossz értelemben vett felnőtt világot visszautasítani, amikor ők maguk felnőtté válnak. Hogy tiszta, kritikus, és gondolkodó lélekben erősödjenek s maradjanak (lélekben) gyermeknek...

Mindez eszünkbe juthatott december 21.-én, amikor a Szent Család Plébánia színjátszó csoportjának fellépése következett. A produkció rendezője *Kilián Istvánné*, jelmeztervezője *Wertán Zsoltné* volt.

Nem véletlenül említjük a két hölgyet. A rendező kedves, nyugodt hangon terelgette a kicsi nyáját, nem parancsolgatott nekik. A jelmeztervező pedig ugyancsak kedvesen, nyugodtan bánt velük. És előadás közben - színházi nyelven szólva - képes volt megnyugtató, gyakorlott öltöztetőnő is lenni. Hiszen az ifjú színjátszók lámpalázások voltak...

(Hogy Wertán Kinga honnan kaparta össze a meglepő, ötletes, gyakorta egyenest gyönyörű jelmezeket? Ez maradjon az ő titka.) Egyszóval: szeretettel csinálták ők, a felnőttek. Ezért aztán odaadóak voltak a gyermekek is.

Szünet nem volt: hiszen a Kisjézus születését és első győzelmét bemutató (*dr. Kilián István* által összeállított) előadás után a gyermeki színjátszó csoport azonnal, nagy taps után, de szinte lélegzetvétel nélkül megkapta Sarolta háziasszonytól a karácsonyi ajándékot, majd ugyanez történt sorban, kivétel nélkül a többi közreműködővel, így Kobzos Kissel is. Aztán a büfé...

Nem folytatjuk s nem ismertetjük a további ajándékozás leírását - elég annyi, hogy egyetlen jelenlévő sem távozott üres kézzel. Kedves, nyugalmas és szerető hangulatban folyt a

kínálgatás úgy, ahogyan az egész este. (Mit részletezzünk? Hálistennek, ez a Fővárosi Örmény Klub estjein már szinte magától értetődő dolog...)

Sőt, már csak azért sem részletezzük, mert ezúttal (Karácsony s év- illetve évszázad-ezred vége lévén) akadt fejenként még egy pohár pezsgő is... Nem, nem folytatjuk, mert valaki még azt hinné, hogy elfogultak vagyunk.

(És igaza is volna...!)

dcS

*****

Népszámlálás előtt

Tájékoztató

Népszámlálás lesz...

Mint a sajtóból tudjuk: ez év februárjától mindenkit felkeresnek a számlálóbiztosok, hogy összeírjanak bennünket. A népszámlálás során a nemzetiségi (kisebbségi) és vallási hovatartozásra vonatkozó kérdéseket is feltesznek.

Ezzel kapcsolatban néhány tisztázó gondolat...

Legfontosabb a következő két alapelv:

1. A nemzetiségi hovatartozásra, kötődésre, nyelvre és vallásra vonatkozó pontok megválaszolása, illetve kitöltése nem kötelező!
2. A felmérőívet mindenki a saját lelkiismereti szabadsága szerint tölti ki!

Távol áll tőlünk mindennemű befolyásolás szándéka.

Hogy mégis foglalkozunk a felmérőívvvel, annak oka, hogy nemzetiségről, kulturális, nyelvi kötődésről már igen sok pro és kontra állásfoglalás hangzott el nyilvánosan.

Köztük zavaró vélemények...(Emlékeztetek az "örmény - nem örmény", "román - nem román", "görög - nem görög" stb. nyilatkozatháború.)

Bárki bármit is mond, vagy mondott, a törvény szerint bármely nemzetiséghez, kisebbséghez való tartozás, kötődés mindenkinek saját, választott joga, lelkiismereti szabadsága, azt senki meg nem kérdőjelezheti!

A mostani összeírás demokratikusabb a korábbiakkal szemben.

Korábban egyszerűen megkérdezték, hogy "Ön milyen nemzetiségűnek vallja magát?" A kérdések most többrétegűek, differenciáltabbak, így lehetővé teszik a többes identitás megjelölését is!

A népszámlálási kérdőív 8. oldalán szerepel a *Nemzetiségre, nyelvi kötődésre vonatkozó kérdések* című rubrika, az elején pedig ott a bekeretezett felhívás: "Kérdésenként legfeljebb három válasz jelölhető meg."

Lehetőségünk van tehát, hogy bármelyik kérdésre (maximálisan) **három egyenértékű választ adjunk.**

(A három választási lehetőségben benne van a magyar is, ha Ön a magyar, s emellett kötődik más nemzetiségekhez is.)

A kérdések a következők:

23.1. Mely nemzetiséghez tartozónak érzi magát?

23.2. Mely nemzetiség kulturális értékeihez, hagyományaihoz kötődik?

23.3. Melyik nyelv az anyanyelve?